

Το νερό της Αθήνας

Το τοπίο στη λογοτεχνία

Λεωνίδα Καλλιβρετάκης, Ο θάνατος ενός ταξίαρχου, Εκδόσεις Φιλίστωρ, Αθήνα 2001.

«...Η βραδιά της 18^{ης} Απριλίου 1949 κυλούσε ήσυχα στο Λιδωρίκι, την ορεινή κωμόπολη (υψόμετρο 560μ.) ανάμεσα στην Άμφισσα και τη Ναύπακτο, σε μια ρεματιά της Γκιώνας πάνω από την αριστερή όχθη του ποταμού Μόρνου. Το κρύο ήταν τσουχτερό, καθώς χιόνιζε στα γύρω βουνά όλη την ημέρα κι οι 1.500 κάτοικοι της μικρής πρωτεύουσας της επαρχίας Δωρίδας είχαν κλειστεί από νωρίς στα σπίτια τους, ενώ στις συρματοπλεγμένες αμυντικές ζώνες και τα φυλάκια της περιμέτρου αγρυπνούσε η φρουρά. Εκείνες τις ημέρες βρισκόταν στο Λιδωρίκι ο Στρατιωτικός Διοικητής Λιβαδειάς (ΣΔΛ) ταξίαρχος Δημήτριος Μαρκόπουλος, προκειμένου να διευθύνει εκ του σύνεγγυς τις επιχειρήσεις κατά των ανταρτών, που οι πληροφορίες τους ήθελαν να επιχειρούν νέα διείσδυση στα εδάφη της Ρούμελης. Παρά την παρότρυνση των επιτελών του να διανυκτερεύσουν στο οχυρωμένο τολ, ο ταξίαρχος Μαρκόπουλος είχε προτιμήσει να εγκαταστήσει τον προσωρινό σταθμό διοικήσεώς του σε ένα ιδιωτικό σπίτι, “από σκοπιμότητα και φιλοτιμία”, θέλοντας να τονώσει το ηθικό του πλυθυσμού.

Την ίδια ώρα, ομάδες ενόπλων κατηφόριζαν σιωπηλά τις πλαγιές της Γκιώνας, σαν “σκιές αέρινες” μες στο σκοτάδι. Γύρω στα μεσάνυχτα, ακούστηκε ένας πυροβολισμός και η έκρηξη μιας χειροβομβίδας. Σε λίγα δευτερόλεπτα η νύκτα έγινε μέρα, καθώς τα τροχοδεικτικά και οι φωτοβολίδες έσκιζαν τον ουρανό και η πόλη “φωτίστηκε απ’ άκρη σ’ άκρη”.

Οι αντάρτες του καπετάν Δημήτρη είχαν κτυπήσει το Λιδωρίκι.»